

JUDr. ROBERT PELIKÁN, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne
Čj. MSP-457/2016-OJD-SPZ/3
Počet listů: 4
Přílohy: 1

**Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno**

Obviněný P. R. - stížnost pro porušení zákona

Přílohy: trestní spis Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 4 T 59/2010

Podle § 266 odst. 1 tr. ř. podávám ve prospěch obviněného P.R..

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2011, č. j. 9 To 51/2011-224, kterým byl k odvolání obviněného P.R. (dále jen „obviněný“) podle § 258 odst. 1 písm. d), e) tr. ř. zrušen v celém rozsahu rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 27. 10. 2010, č. j. 4 T 59/2010-189, a podle § 259 odst. 3 tr. ř. byl obviněný uznán vinným pokusem přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 283 odst. 1 tr. zákoníku, a za to byl odsouzen podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody na 18 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

Rozsudkem samosoudkyně Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 27. 10. 2010, č. j. 4 T 59/2010-189, byl obviněný uznán vinným pokusem trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 187 odst. 1 tr. zák. (zde i v dalším textu míněn zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění účinném do 31. 12. 2009), jehož se dopustil tím, že

„dne 17. 2. 2009 v době kolem 4:15 hod. v Praze 10, v areálu ČD, a. s., DKV Praha, provozní jednotka Praha, na koleji č. 58 v prostorách tzv. malého plátna v osobním voze

ČD, a. s., č. CZ-ČD-95545054316-5, se s předchozím úmyslem vyrobit pokusil Nagaiho syntézou tzv. českou cestou vyrobit za pomoci laboratorního skla, a to žárovky použité jako baňky, skleněných baněk, skleněného tálu, laboratorního teploměru a dalších pomůcek a chemikálií, jako digitálních vah, nálevek, vysoušeče vlasů a kyseliny fosforečné, jódu, hydroxidu sodného, fosforu, kyseliny chlorovodíkové a toluenu drogu pervitin, obsahující metamfetamin, který je uveden v příloze č. 5 k zákonu č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, jako látka psychotropní, přičemž k výrobě pervitinu nedošlo“.

Za to byl obviněný odsouzen podle § 187 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody na tři roky, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou.

Na základě odvolání obviněného ve věci jednal Městský soud v Praze, který rozsudkem ze dne 2. 3. 2011, č. j. 9 To 51/2011-224, podle § 258 odst. 1 písm. d), e) tr. ř. napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. ve věci sám znovu rozhodl tak, že obviněného uznal vinným pokusem přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 283 odst. 1 tr. zákoníku.

Přečinu se obviněný podle výroku o vině dopustil tak, že

„dne 17. 2. 2009 v době kolem 4:15 hod. v Praze 10, v areálu ČD, a. s., DKV Praha, provozní jednotka Praha, na koleji č. 58, v prostorách tzv. malého plátna, v osobním voze ČD, a. s., č. CZ-ČD-95545054316-5, s předchozím úmyslem vyrobit, pokusil se Nagaiho syntézou tzv. českou cestou za pomoci laboratorního skla, a to žárovky použité jako baňky, skleněných baněk, skleněného tálu, laboratorního teploměru a dalších pomůcek a chemikálií, jako digitálních vah, nálevek, vysoušeče vlasů a kyseliny fosforečné, jódu, hydroxidu sodného, fosforu, kyseliny chlorovodíkové a toluenu vyrobit drogu pervitin, obsahující metamfetamin, který je uveden v příloze č. 5 k zákonu č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, jako látka psychotropní, přičemž k výrobě pervitinu nedošlo“.

Za to byl obviněný odsouzen podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody na 18 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

Tímto rozsudkem Městského soudu v Praze byl porušen zákon v neprospěch obviněného, a to v ustanoveních § 254 odst. 1 tr. ř. a § 259 odst. 3 tr. ř. ve vztahu k ustanovením § 21 odst. 1 tr. zákoníku a § 283 odst. 1 tr. zákoníku, a v řízení jemu předcházejícím, především rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 27. 10. 2010, č. j. 4 T 59/2010-189, rovněž pak v ustanoveních § 211 odst. 3 písm. a), b), c) tr. ř. a § 2 odst. 5, 6 tr. ř.

Podle § 254 odst. 1 tr. ř. odvolací soud, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolání podle § 253 tr. ř., přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 259 odst. 3 tr. ř. může odvolací soud rozhodnout sám rozsudkem ve věci, jen je-li možno nové rozhodnutí učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn a popřípadě na základě důkazů provedených před odvolacím soudem doplněn nebo změněn. Odvolací soud se může odchýlit od skutkového zjištění soudu prvního stupně jen tehdy, jestliže v odvolacím řízení

- a) provedl znovu některé pro skutkové zjištění podstatné důkazy provedené již v hlavním líčení, nebo
- b) provedl důkazy, které nebyly provedeny v hlavním líčení.

Podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku je pokusem trestného činu jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo.

Přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo neoprávněně vyrobí, doveze, vyveze, proveze, nabídne, zprostředkuje, prodá nebo jinak jinému opatří nebo pro jiného přechovává omamnou nebo psychotropní látku, přípravek obsahující omamnou nebo psychotropní látku, prekursor nebo jed.

Podle § 2 odst. 5 tr. ř. orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhopvat a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obviněného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí.

Podle § 2 odst. 6 tr. ř. pak orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Podle § 211 odst. 3 tr. ř. se protokol o dřívější výpovědi svědka přečte také tehdy, byl-li výslech proveden způsobem odpovídajícím ustanovením tohoto zákona a svědek v hlavním líčení bez oprávnění odepřel vypovídat nebo se v podstatných bodech odchyluje od své dřívější výpovědi a

- a) obhájce nebo obviněný měl možnost se tohoto dřívějšího výslechu zúčastnit a klást vyslychanému otázky,
- b) bylo-li zjištěno, že taková osoba byla předmětem násilí, zavražďování, podplácení či příslibů jiných výhod a tak vedena k tomu, aby nevypovídala nebo vypovídala křivě, nebo
- c) byl-li obsah výpovědi ovlivněn průběhem výslechu v hlavním líčení, zejména v důsledku chování obviněného nebo přítomné veřejnosti.

Nelze souhlasit se závěrem odvolacího soudu, že řízení, které rozsudku soudu prvního stupně předcházelo, netrpělo závažnějšími procesními vadami s vlivem na správnost rozhodnutí a že hodnocení provedených důkazů bylo v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., pokud soud prvního stupně při svých skutkových zjištěních vycházel především z výpovědi svědků D. J., Z. P. a D.G. a dále z výpovědi svědka J.D. z přípravného řízení, k níž soud prvního stupně navíc vyslechl svědky J.Š. a Z.K., kteří vypověděli, že svědek D.k nebyl k této své výpovědi nijak nucen.

Z pasáží zachycujících hodnocení provedených důkazů v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a úvahy, kterými byl veden při vyvozování skutkových a právních závěrů, bylo možné dovodit, že soud si byl nepochybně vědom toho, že obviněný odmítal, že by se pokusil o výrobu drogy, když na svoji obhajobu uvedl, že sice byl D. K. požádán o pomoc při laborování, ale odmítl to, neboť místo ani nebylo způsobitelné pro výrobu pervitinu, chyběl hořák, bylo tam špatné světlo, reakce nebyla reálná, fén sice k dispozici byl, ale nešel zapojit, neboť ve vagonu nebyla elektřina. Řekl proto K., že výrobu nelze provést.

Nicméně tuto obhajobu shledal soud prvního stupně za vyvrácenou a naopak za prokázané vzal to, že obviněný prokazatelně s předměty (laboratorními pomůckami a chemikáliemi) manipuloval ve snaze vyrobit psychotropní látku metamfetamin (pervitin). Byl totiž jednoznačně usvědčen výpověďmi svědků – zakročujících policistů D.J., D.G. a Z. P., kteří shodně uvedli, že viděli v jednom z odstavených vagonů hlavu muže, který klečel či seděl mezi sedadly a poté se dal na útěk. Následně v místech, kde muž ve vagonu seděl, našli prostředky k výrobě pervitinu, které již byly sestaveny do tzv. varny. Při následném zákroku se jim také měl obviněný k trestné činnosti doznat.

S tvrzením svědků D.J., D.G. a Z.P., svědčícím o přítomnosti obviněného u výroby pervitinu, pak podle soudu prvního stupně korespondovala svědecká výpověď J.D. z přípravného řízení, ve které svědek ke kritickému momentu uvedl, že spal ve vagoně, a když se probudil, byli kolem něho obviněný, D.M., Š.V. a R.Č. a něco jedli. Pak vzal obviněný černý kufr, odnesl ho do vzdálenější části vagonu a začal z něj vyndávat nějaké věci. Obviněný vyndal nějaký skleněný tál a vybaloval i další věci; v zadní části vagonu byl sám. To, že zde bude vyrábět pervitin, svědek věděl, neboť o tom obviněný sám mluvil. Říkal, že „udělá reakci a bude to“. Všichni ostatní na výsledek čekali. Také se bavili o tom, že obviněný je schopen pervitin vyrobit.

Tato výpověď byla v hlavním líčení čtena podle § 211 odst. 3 tr. ř., neboť svědek J. D. od své výpovědi z přípravného řízení ustoupil s tím, že ji učinil pod nátlakem policistů. Měl abstinenční příznaky a policisté ho odmítali propustit do té doby, než bude hotový protokol o výslechu, který si sepsali podle sebe a svědek jej pak jen podepsal. Ve skutečnosti v kritický moment ve vagonu jen spal, další lidi, včetně obviněného, ani nevnímal a probudili ho až policisté. Neví, zda obviněný umí vyrobit pervitin, nikdy o tom nehovořili. Tenkrát ho policisté „sebrali“ z vagonu i s dávkou heroinu, kterou pak při výslechu postavili před něj; byl schopen podepsat všechno. O „vaření“ pervitinu ve vagonu nic nevěděl, žádné pomůcky k výrobě pervitinu tam neviděl. Policisté, kteří tu noc prováděli zákrok, ho také „profackovali“ a obviněnému dali pouta a zmlátili ho. Po přečtení výpovědi z přípravného řízení podle § 211 odst. 3 tr. ř. svědek D. uvedl, že pravdivá je jeho výpověď z hlavního líčení. Měl tehdy abstinenční příznaky a chtěl si aplikovat drogu co nejdříve (č. l. 171–172).

S ohledem na tvrzení svědka J. D. provedl soud prvního stupně důkaz výpovědi svědků vrchního inspektora nrap. J.Š. (č. l. 181) a komisaře por. Z.K. (č. l. 182), z jejichž výpovědí k okolnostem průběhu výpovědi svědka vyplynulo, že svědek J.D. tehdy vypovídal spontánně, žádný nátlak na svědka ze strany vyslyšajících policistů činěn nebyl, policisté mu ani nic neslibovali. Rovněž svědek D. nebyl pod vlivem návykové látky, choval se normálně a žádné známky ovlivnění návykovou látkou nejevil; sám jim uváděl, že se cítí být v pořádku.

Soud prvního stupně změněné výpovědi svědka J.D. neuvěřil, považoval ji za vykonstruovanou, učiněnou s odstupem času, kdy si svědek uvědomil následky své svědecké výpovědi, kterou učinil bezprostředně po události. Změnu výpovědi u hlavního líčení oproti výpovědi učiněné v přípravném řízení soud považoval za snahu svědka pomoci dlouholetému

známému v souvislosti s jeho trestním stíháním a minimalizovat jeho podíl na trestné činnosti. Naopak výpověď svědka z přípravného řízení shledal pravdivou. Tato výpověď byla jednoznačná, usvědčující obviněného, a to i s přihlédnutím k výpovědím všech slyšených policistů i situaci na místě samém, zachycené ve fotodokumentaci a v protokolu o ohledání místa činu.

Výpovědím zbývajících svědků D.K., Š.V., D.M. a R.Č., pokud pouze potvrdili přítomnost obviněného ve vagonu kritické noci, přičemž si nevšimli ničeho, co by nasvědčovalo výrobě drogy a ani žádného zavazadla s prostředky, které by měly sloužit k výrobě drogy, soud prvního stupně rovněž neuvěřil. Pouze svědek Š.V. potvrdil existenci kufru, v němž byly skleněné nádoby, do kufru se sám podíval, ale pak již neví, co se s kufrem stalo. Přítomnost kufru ve vagonu vysvětlil D.K., který doznal, že kufr našel v blízkosti depa nádraží ve Vršovicích a přinesl ho do odstaveného vagonu s úmyslem uvařit pervitin. Následně žádal obviněného, aby mu s vařením pervitinu pomohl, neboť věděl, že obviněný umí vařit pervitin, ale obviněný toto odmítl a řekl mu, že je lepší si pervitin koupit. Svědek se urazil a odešel do jiného vagonu a kufr ponechal obviněnému.

Výpověď obviněného soud prvního stupně považoval za nevěrohodnou s přihlédnutím ke svědeckým výpovědím všech policistů i výpovědi svědka J.D., učiněné v přípravném řízení. Otázkou bylo možné ovlivnění svědků ze strany obviněného, neboť se jednalo o jeho známé, s nimiž určitě průběh zásahu policie kritického dne rozebírali a hodnotili. Navíc v případě svědka Č. bylo evidentní, že se spolu (tedy s obviněným) před jednací síní o projednávané záležitosti bavili, přičemž sám intervenující státní zástupce na tuto skutečnost upozornil, neboť jí byl svědkem.

Lze souhlasit se soudem prvního stupně, že z výpovědí svědků D.J., D.G. a Z.P. a z protokolu o ohledání místa činu bylo možno dovodit, že obviněný se v době zákroku policistů nacházel v místech, kde byla později objevena předmětná „varna“, ovšem teprve ve spojení s výpovědí svědka J.D. z přípravného řízení bylo bez všech pochybností možno učinit závěr, že obviněný se v místě „varny“ toliko nevyskytoval (stejně tak jako v určité vzdálenosti od ní i řada dalších osob), ale že to byl právě on, který s předměty a chemikáliemi zjevně manipuloval a „varnu“ sestavil pro další výrobu, když ve výpovědi svědka J.D. z přípravného řízení bylo dokonce uvedeno, že takto si obviněný počínal po dobu asi jedné hodiny před příjezdem policistů (č. l. 59).

Je nepochybné, že v případě svědecké výpovědi J.D. by se jednalo v kontextu s ostatními provedenými důkazy o důkaz stěžejní, který jednoznačně vyvracel obhajobu obviněného, ovšem za situace, že by takový důkaz byl proveden v souladu se zákonem. Důkaz předmětnou svědeckou výpovědí byl v hlavním líčení proveden čtením ve smyslu ustanovení § 211 odst. 3 tr. ř., aniž by ovšem bylo soudem prvního stupně blíže upřesněno, z důvodu kterého z alternativně stanovených předpokladů uvedených v § 211 odst. 3 písm. a), b) a c) tr. ř. takto postupoval.

Obsah protokolu o hlavním líčení ze dne 30. 7. 2010 nesvědčil o tom, že by obsah výpovědi J.D. byl ovlivněn průběhem tohoto výslechu v hlavním líčení v důsledku chování obviněného, přítomné veřejnosti či že by nastala jiná srovnatelná okolnost s negativním dopadem na vyslýchaného svědka (§ 211 odst. 3 písm. c) tr. ř.). Rovněž z výpovědi svědka J. D. nevyplývalo nic (a ani z ostatních důkazů), co by mohlo vést k závěru, že tento svědek byl předmětem násilí, zastrašování, podplácení či příslibů jiných výhod, a tak veden k tomu, aby před soudem vypovídal křivě (§ 211 odst. 3 písm. b) tr. ř.). Naplněním tohoto předpokladu jistě nebyla vysvětlující úvaha soudu prvního stupně k tomu, proč nejspíš svědek J.D. změnil

v hlavním líčení svoji výpověď ve prospěch obviněného, tedy snaha pomoci svému dlouholetému známému a minimalizovat jeho podíl na trestné činnosti.

Za situace, kdy svědek J.D. v hlavním líčení svoji svědeckou výpověď oproti výpovědi učiněné jím v přípravném řízení nepochybně diametrálně změnil, a byl by tak dán předpoklad k postupu podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. ř., bylo na soudu prvního stupně, aby si vyhodnotil, zda byl výslech svědka J.D. v přípravném řízení proveden způsobem odpovídajícím ustanovení trestního řádu, a to konkrétně zda obhájce nebo sám obviněný měli možnost se tohoto dřívějšího výslechu zúčastnit a klást vyslýchanému otázky, tedy zda byl výslech svědka J. D. proveden za splnění podmínek kontradiktornosti řízení.

Výslech svědka J.D. se konal dne 17. 2. 2009 v době od 23:17 hod. do 00:03 hod. dne 18. 2. 2009 (č. l. 57–59) za situace, kdy trestní stíhání obviněného bylo podle § 160 odst. 1 tr. ř. zahájeno usnesením policejního orgánu rovněž ze dne 17. 2. 2009 (č. l. 2–3), přičemž toto usnesení bylo dne 17. 2. 2009 také doručeno obviněnému; výslech obviněného přitom proběhl téhož dne v době od 15:07 hod. do 15:24 hod. (č. l. 37–39). Obviněný nebyl v té době ještě zastupován obhájcem. Od 04:30 hod. dne 17. 2. 2009 se obviněný nacházel v zadržení (č. l. 6–7), výslechu svědka J.D. přítomen nebyl, přičemž z protokolu o výslechu J.D. (a ani z jiných částí spisového materiálu) nevyplývá, že by obviněný byl o konání výslechu svědka J.D. vyrozuměn a že by mu byla dána možnost se jej zúčastnit.

Z uvedeného je zřejmé, že v případě první výpovědi svědka J.D. dne 17. 2. 2009 podmínka kontradiktornosti splněna nebyla, nebyl proto splněn ani předpoklad ke čtení protokolu o této výpovědi ve smyslu ustanovení § 211 odst. 3 písm. a) tr. ř. jako důkazu u hlavního líčení. Pokud byl přesto předmětný důkaz takto proveden, byl tento úkon zatížen podstatnou procesní vadou, v důsledku které byl provedený důkaz nepoužitelný. Jestliže i přesto takto nezákonně provedený důkaz byl soudem prvního stupně v rámci hodnocení důkazů vzat do úvahy jako důkaz stěžejní, jenž ve spojení s výpověďmi zakročujících policistů (a v podstatě i bez těchto výpovědí, zatímco opačně by to neplatilo) usvědčil obviněného z trestné činnosti popsané ve výroku o vině, vyvodil tak soud prvního stupně skutková zjištění na základě nezákonně provedeného důkazu a výrok o vině obviněného pokusem trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 187 odst. 1 tr. zák. nemohl obstát.

Pokud odvolací soud v rámci řízení, které konal na základě odvolání obviněného, jež směřovalo i proti výroku o vině, uvedené porušení zákona nezaznamenal, nesplnil svoji přezkumnou povinnost podle § 254 odst. 1 tr. ř. a sám porušil zákon, když obviněného rovněž na základě tohoto důkazu uznal na naprosto stejném skutkovém základě vinným pokusem přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 283 odst. 1 tr. zákoníku (důvodem, proč odvolací soud prvostupňový rozsudek v celém rozsahu zrušil a ve věci znovu sám rozhodl, byl totiž pouze závěr odvolacího soudu, že právní posouzení skutku podle trestního zákoníku, účinného od 1. 1. 2010, je pro obviněného příznivější).

S ohledem na shora uvedené tedy **navrhují**, aby Nejvyšší soud:

1. rozhodl o přerušení výkonu rozhodnutí ve smyslu § 275 odst. 4 tr. ř.,
2. podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2011, č. j. 9 To 51/2011-224, byl v neprospěch obviněného P. R., porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1 tr. ř. a § 259 odst. 3 tr. ř. ve vztahu

k ustanovením § 21 odst. 1 a § 283 odst. 1 tr. zákoníku, a v řízení jemu předcházejícím, především rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 27. 10. 2010, č. j. 4 T 59/2010-189, rovněž v ustanoveních § 211 odst. 3 písm. a), b), c) tr. ř. a § 2 odst. 5, 6 tr. ř.,

3. podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadené rozhodnutí zrušil, aby zrušil i jemu předcházející rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 27. 10. 2010, č. j. 4 T 59/2010-189, jakož i veškerá další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu,
4. a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř. a přikázal příslušnému soudu, aby věc v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

JUDr. Robert Pelikán, Ph.D.
ministr spravedlnosti ČR

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn. : [11 Tz 55/2016](#)